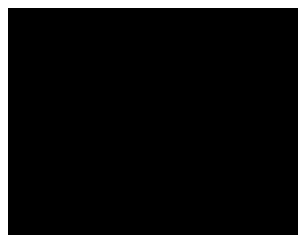

Váš dopis značky / ze dne 10.04.2021
naše značka 2021/17b/900200
vyřizuje / linka [REDAKCE]
místo odeslání / dne Praha/09.06.2021

ROZHODNUTÍ

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost jako povinný subjekt (dále jen „**Povinný subjekt**“) ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**InfZ**“) rozhodl v souladu s ustanovením § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s ustanovením § 8a odst. 1 InfZ o níže specifikované části žádosti pana [REDAKCE] nar. [REDAKCE] (dále jen „**Žadatel**“) ze dne 25.03.2021 o poskytnutí informací podle InfZ k níže uvedenému dotazu, který se týká provedené přepravní kontroly dne 24.03.2021 v 6:26 hodin u stanice metra Vyšehrad za účasti Policie ČR (dále jen „**Žádost**“), v níž požadujete:

4) uvedení jména a příjmení přepravního kontrolora č. 8563 a od jakého data je zaměstnán jako přepravní kontrolor.

takto:

Žádost se podle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s ustanovením § 8a InfZ odmítá.

Odůvodnění:

I.

Povinný subjekt již jednou vydal v nadepsané věci rozhodnutí o odmítnutí části žádosti (ze dne 08.04.2021). Na základě tohoto rozhodnutí se Žadatel odvolal podáním ze dne 10.04.2021. Na základě jeho odvolání vydal dne 24.05.2021 Úřad pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán (dále jen „**Úřad**“) rozhodnutí č.j. UOOU-02269/21-2 (dále jen „**Rozhodnutí**“), kterým rozhodnutí Povinného subjektu ze dne 08.04.2021 zrušil a věc vrátil Povinnému subjektu k novému projednání.

Úřad své Rozhodnutí v části týkající se odmítnutí poskytnout požadované informace na základě ust. § 8a odst. 1 InfZ odůvodnil absencí uvedení důvodu, proč Žadatelem vyžadované jméno a příjmení přepravního kontrolora včetně jeho data nástupu do zaměstnání u Povinného subjektu jsou osobním údajem. Úřad odkázal na právní předpisy upravující problematiku ochrany osobních údajů, zejména Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů, dále jen „**GDPR**“), zejména

článek 4 odst. 1 GDPR, podle kterého se osobním údajem rozumí „*veškeré informace o identifikované či identifikovatelné osobě*“, kdy identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo či lokační údaje apod. Znakem osobního údaje je individuální určitelnost konkrétní osoby, resp. kontaktovatelnost na základě posuzovaného údaje (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 242/2019 ze dne 8. 11. 2019.). Vždy tedy záleží na konkrétních okolnostech, zda určitý údaj představuje údaj osobní dle výše uvedeného ustanovení GDPR, na základě kterého by bylo možné fyzickou osobu konkrétně identifikovat. Dle Úřadu navíc v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí správní úvaha Povinného subjektu v tom smyslu, v čem spatřuje v tomto konkrétním případě, tedy v údaji o jménu a příjmení kontrolora č. 8563 a od jakého data je zaměstnán jako přepravní kontrolor, osobní údaj, který nelze poskytnout a je třeba jej chránit, tj., například zdůvodnění újmy či následků, které by poskytnutím a následným zveřejněním dané informace mohly být konkrétní fyzické osobě způsobeny. Dále Úřad dodal, že v případě pochybností, které mohou vzniknout při střetu práva na informace s právem na ochranu soukromí a osobních údajů, tj., kterému právu dát přednost, je třeba takovou kolizi řešit za použití tzv. testu proporcionality.

Povinný subjekt na základě Rozhodnutí vydává opakované rozhodnutí o odmítnutí žádosti, s odůvodněním uvedeným níže (reagujícím zejména na výtky Úřadu).

II.

Povinný subjekt v reakci na odůvodnění Úřadu potvrzuje, že by poskytnutím požadovaných informací došlo k neoprávněnému zásahu do práva na soukromí a ochranu osobních údajů, neboť jméno a příjmení v tomto případě naplňuje znak osobního údaje, tj. individuální určitelnost konkrétní osoby, resp. kontaktovatelnost. Daný revizor má totiž natolik specifické jméno a příjmení, že stačí jeho iniciále zadat do vyhledávače na nejrozšířenějších sociálních sítích a je nabídnut jediný profil tohoto jména a příjmení, a to právě daného revizora, kde je uvedena fotografie nejen jeho obličeje, ale i rodiny, přičemž platforma umožňuje profilům (včetně profilu revizora) zaslat zprávu (klikem na položku „zpráva“). Přitom fotografie obličeje subjektu údajů je tzv. biometrickým údajem, na základě kterého lze jednoznačně osobu identifikovat. Jelikož sociální sítě umožňují elektronickou písemnou korespondenci, je naplněn také znak kontaktovatelnosti.

Pokud se má Povinný subjekt vyjádřit, jaká újma (či následek) by posuzované osobě mohla vzniknout poskytnutím a následným zveřejněním dané informace, jde především o nevyžádané obtěžování např. zprávami, nelze vyloučit ani vyhrožování, neboť Žadatel se o osobu revizora zajisté nezajímá z důvodu pozitivní reakce (jako např. pochvaly), ale naopak reakce negativní. Přitom je obecně známo, že „kyberšikana“ („kyberstalking“) není v dnešní době ničím neobvyklým, ba naopak, v době rozmachu IT technologií jednoduchá forma obtěžování, která nic nestojí. Daný revizor si sociální sítě určitě nezakládal proto, aby jeho zaměstnavatel poskytoval tzv. černým pasažérům informace, na základě kterých by právě sociální sítě mohly být prostředkem k nežádoucímu, ne-li protiprávnímu jednání ze strany takových cestujících. Přitom pozice revizora je pozicí řadovou, kde veřejný zájem (na rozdíl např. od vysoce postavených osob) na přístup k informacím o těchto zaměstnancích by měl být minimální, ne-li žádný. Navíc pozice revizora je pozicí

nevěděčnou s ohledem na téměř každodenní konfliktní situace vyvolané právě černými pasažéry, proto má Povinný subjekt za to, že by k ochraně osob a jejich soukromí mělo být přistupováno o to intenzivněji.

V návaznosti na výše uvedené je Povinný subjekt přesvědčen, že test proporcionality není potřeba, jelikož nevznikají pochybnosti, zda ochrana práva na soukromí a osobních údajů (a poklidný rodinný život) převažuje nad ochranou práva na informace – riziko obtěžování vs. typ vyžadované informace (osobní údaje řadového zaměstnance, nijak se týkající vykonávané pracovní funkce). Povinný subjekt má za to, že poskytnutím požadovaných informací by došlo k nezákonnému zásahu do práva na soukromí a rodinný život chráněný zejména čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

III.

Povinný subjekt dále odkazuje na závěry Městského soudu v Praze (rozhodnutí č. j. 5 A 200/2016-47, dále jen „**Rozsudek**“), kde žalovaným byl Povinný subjekt. Soudní řízení se týkalo právě toho, zda poskytnout informace o zaměstnancích Povinného subjektu či nikoli. Soud případ uzavřel s tím, že požadované informace se neposkytují, že osobní údaje zaměstnanců Povinného subjektu nejsou osobními údaji o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazením. Zejména z tohoto a dalších důvodů (rozsudek včetně komplexního odůvodnění dané věci Povinný subjekt přikládá jako přílohu tohoto rozhodnutí) se takové údaje neposkytují.

Ač odůvodnění Rozsudku je mimo jiné založeno na již neplatném zákonu č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (konkrétně ust. § 5 odst. 2 písm. f), Povinný subjekt má za to, že závěry Rozsudku lze aplikovat i na tento případ, jelikož shodné ustanovení je platné a účinné v ust. § 8a odst. 2 InfZ, které má povahu ustanovení zvláštního (vzhledem k obecné právní úpravě ochrany osobních údajů). Toto ustanovení InfZ pozitivním způsobem vymezuje, čím a jaké osobní údaje povinné subjekty poskytují, přičemž se jedná o taxativní (konečné) vymezení, jelikož v ustanovení absentuje slovo „zejména“, které naopak uvozuje výčet demonstrativní (příkladný). Z podstaty věci (a dle výkladových pravidel) se pak neposkytují osobní údaje o ostatních osobách, resp. jiné osobní údaje. S ohledem na způsob argumentace soudu lze konstatovat, že i na informaci, od jakého data je osoba, jejíž osobní údaje jsou vyžadovány, zaměstnána u Povinného subjektu jako přepravní kontrolor, lze aplikovat závěry vyvozené v Rozsudku.

IV.

S ohledem na vše výše uvedené Povinný subjekt rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti rozhodnutí o odmítnutí Žádosti lze podat odvolání do 15 dnů od jeho doručení podáním, doručeným Povinnému subjektu (Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost). O odvolání rozhoduje Úřad (Úřad pro ochranu osobních údajů).

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

vedoucí odboru Právní

Příloha: Rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 200/2016-47

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. Martyiny Weissové ve věci

žalobce

[REDACTED]

proti

žalovanému

Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost,
IČ: 00005886
se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 13. 9. 2016, č. j. PP/97/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí představenstva Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciová společnost (dále též „představenstvo dopravního podniku“ nebo „žalovaný“) uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciové společnosti (dále jen „dopravní podnik“) ze dne 5. 8. 2016, zn. 2016/80/900200, kterým byla podle § 15 odst. 1 ve

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

spojení s § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“), odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací k osobám [REDAKCE] a [REDAKCE], a to zdali jeden z nich či oba:

- a) je/jsou u žalovaného ke dni podání této žádosti v pracovněprávním vztahu;
- b) pokud ano, v jakém druhu pracovněprávního vztahu a jakou práci/činnost v něm pro žalovaného vykonává;
- c) pokud ke dni podání této žádosti není/nejsou u žalovaného v pracovněprávním vztahu, z jakého konkrétního důvodu došlo k jeho ukončení;
- d) byla na ně za dobu trvání pracovněprávního vztahu s žalovaným podána stížnost ze strany cestující veřejnosti,
- e) pokud ano, jaký byl počet těchto stížností a jaký byl věcný důvod těchto stížností;
- f) pokud ano, byla/y stížnost/stížnosti žalovaným vyhodnoceny jako oprávněné;
- g) pokud ano, jaká opatření v návaznosti na toto vyhodnocení oprávněnosti žalovaný přijal ve vztahu ke stěžované osobě?

(dále jen „žádost“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí dopravního podniku jsou nezákonná, jelikož jimi bylo nedůvodně a v rozporu se zákonem upřednostněno právo na ochranu soukromí třetích osob před právem žalobce na informace. Zdůraznil, že v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí bylo zasaženo do jeho ústavně zaručeného práva na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
3. Souhlasil, že jím požadované údaje jsou osobními údaji dle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění rozhodném (dále jen „ZOOÚ“), avšak jejich poskytnutí umožňuje § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 114/2011 – 121, konstatoval, že u žalovaného převažují znaky typické pro veřejnou instituci, a proto je žalovaný povinným subjektem ve smyslu informačního zákona. Vysvětlil, že účel, který žalovaný plní, spočívá v provozování (zajišťování) veřejné osobní dopravy na území hlavního města a má veřejnou povahu. Jediným akcionářem žalovaného je hlavní město Praha. Dovodil tak, že se žalovaný podílí na výkonu veřejné správy a že má postavení správního orgánu. Tudíž i na představitele a zaměstnance žalovaného lze vztáhnout § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ a poskytnutí požadovaných informací není v rozporu s informačním zákonem ani s ZOOÚ. Rovněž poukázal na stanovisko Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „ÚOOÚ“), dle kterého zaměstnavatel může bez souhlasu zaměstnance sdělit jeho jméno, příjmení, akademický titul, funkční zařazení a kontaktní údaje na jeho pracoviště.
4. Zdůraznil, že nepožadoval informaci týkající se osobnosti a soukromí zaměstnanců, neboť dotazy se týkaly výlučně jejich pracovních aktivit, tj. veřejné nebo úřední činnosti či funkčního nebo pracovního zařazení. V této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, sp. zn. 5 As 57/2010, s tím, že mezi informace vypovídající o veřejné či úřední činnosti se zahrnují i informace o způsobu výkonu práce zaměstnance veřejné správy.
5. Žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí dopravního podniku zrušil a nařídil, aby žalobci byly požadované informace poskytnuty.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 1. 2017 nesouhlasil s podanou žalobou. Zdůraznil, že právo na ochranu soukromí je chráněno stejně jako právo na přístup k informacím, přičemž tato práva spolu mohou kolidovat a pak je třeba poměřovat, jaké má přednost.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

7. Souhlasil s žalobcem, že požadované informace jsou osobními údaji. Nesouhlasil však s tím, že lze v dané věci aplikovat § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ, jelikož zaměstnanci žalobce nejsou zaměstnanci veřejné správy. Uvedl, že nelze zaměňovat pojem povinný subjekt a obsahově omezenější pojem orgán veřejné správy. Přisvědčil, že je povinným subjektem, avšak není orgánem veřejné správy, a to i přesto, že jeho jediným akcionářem je hlavní město Praha. S ohledem na uvedené považoval za nepřiléhavé stanovisko ÚOOÚ, na které žalobce odkazoval v podané žalobě.
8. Poukázal na to, že § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ neukládá povinnost správci osobních údajů osobní údaje poskytnout a že v daném případě bylo odůvodněno, proč k poskytnutí požadovaných informací nedošlo. Poskytnutím informace o tom, zda subjekty údajů jsou nebo nejsou zaměstnanci žalovaného, by došlo k vyjádření jejich ekonomické a sociální identity, a proto bylo poskytnutí všech požadovaných informací odmítnuto.
9. Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

10. Žalobce zaslal dopravnímu podniku žádost ze dne 15. 7. 2016 o poskytnutí informací dle informačního zákona, která směřovala k získání informací o Zdeňkovi Kubištovi a Luborovi Čápovi, jak je uvedeno výše v bodě 1. tohoto rozsudku.
11. Dopravní podnik dne 22. 7. 2016 žádost žalobce dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a informačního zákona odmítl. V odůvodnění uvedl, že žalobcem požadované informace se týkají pracovního poměru [redacted] k žalovanému. Jelikož se žalobcem požadované informace týkají určeného nebo určitelného subjektu údajů, dovodil, že směřují k poskytnutí osobních údajů dle § 4 písm. a) ZOOÚ. Vysvětlil, že údaje o tom, zda subjekt údajů je, či není zaměstnancem konkrétního zaměstnavatele a jaké je jeho pracovní zařazení, vedou k určení ekonomické i sociální identity subjektu údajů. Poskytnutí osobních údajů je možné pouze v souladu s ZOOÚ dle § 8a informačního zákona, přičemž dopravní podnik údaje dle § 5 ZOOÚ poskytnout nemůže. Jelikož dopravní podnik považoval další dotazy žalobce [pod písm. b) až g) žádostí] za neoddělitelně spjaté s odpovědí na první dotaz [pod písm. a) žádostí], dovodil pak nemožnost poskytnout informace i na další navazující dotazy v žádosti.
12. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný dne 13. 9. 2016 žalobou napadeným rozhodnutím tak, že odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí dopravního podniku ze dne 22. 7. 2016 potvrdil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zcela ztotožnil s právním posouzením věci dopravním podnikem. K odvolacím námitkám žalovaný konstatoval, že na danou věc nebylo možné aplikovat § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ, jelikož zaměstnanci žalovaného nejsou zaměstnanci veřejné správy, těmi jsou pouze zaměstnanci státní správy nebo samosprávy; přičemž žalovaný nevykonává působnost v oblasti veřejné správy. Souhlasil, že nebylo možné poskytnout odpovědi ani na další dotazy, neboť tím by došlo k neoprávněnému poskytnutí osobního údaje, tj. zda subjekty údajů jsou v pracovněprávním vztahu k žalovanému, či nikoli.

IV.

Posouzení žaloby

13. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění rozhodném (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.
14. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

15. Žaloba není důvodná.
16. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle § 8a informačního zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
18. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
19. Podle § 4 písm. a) ZOOÚ pro účely tohoto zákona se rozumí osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
20. Podle § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ správce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
21. Soud považuje za vhodné nejprve konstatovat, že dle ustálené judikatury je Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 informačního zákona, a je tudíž povinným subjektem dle informačního zákona (srov. zejména rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č.j. 1 As 114/2011-121, usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 330/12 a nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. I.ÚS 1262/17).
22. Žalobce ve své žádosti požadoval poskytnutí informací o dvou fyzických osobách, které označil jménem, příjmením a datem narození. Konkrétně požadoval informaci o tom, zda tyto fyzické osoby jsou v pracovněprávním vztahu k dopravnímu podniku, jakou činnost pro dopravní podnik vykonávají, zda byl jejich pracovněprávní vztah ukončen a z jakého důvodu se tak stalo, zda byly na jejich pracovní činnost u dopravního podniku podány stížnosti ze strany veřejnosti a jak s nimi bylo naloženo. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobcem požadované informace jsou osobními údaji dle § 4 písm. a) ZOOÚ. Soud se s posouzením požadovaných informací jako osobních údajů zcela ztotožňuje. Osobními údaji je třeba rozumět jakékoli údaje o identifikované či identifikovatelné fyzické osobě. Žalobce fyzické osoby, o nichž chtěl získat informace, jednoznačně identifikoval jménem, příjmením a datem narození. Údaje, které žalobce požadoval, proto jsou osobními údaji, jelikož se jedná o informace, které se týkají určeného subjektu údajů (fyzických osob) ve smyslu § 4 písm. a) ZOOÚ. S ohledem na to, že požadované informace mají povahu osobních údajů, je nezbytné, aby jejich poskytování bylo v souladu se ZOOÚ.
23. Mezi účastníky řízení zůstává sporné, zda lze žalobcem požadované informace (osobní údaje) poskytnout dle § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ, či nikoli.
24. Ustanovení § 5 odst. 2 ZOOÚ stanoví základní pravidlo, že osobní údaje lze zpracovávat pouze se souhlasem subjektu údajů, tj. se souhlasem fyzické osoby, které se osobní údaje týkají [viz § 4 písm. d) ZOOÚ]. Zároveň stanoví výjimky, kdy správce údajů může zpracovat osobní údaje i bez souhlasu dotčených subjektů údajů. Zpracováním osobních údajů je přitom třeba rozumět i jejich poskytnutí [viz § 4 písm. e) ZOOÚ]. V této souvislosti soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 - 46, dle kterého „při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout), povinný subjekt musí vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 1 As 78/2014 - 41, nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012 - 133).“

25. Dle § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ může správce údajů poskytnout informace bez souhlasu subjektu údajů pouze tehdy, týkají-li se osobní údaje veřejně činné osoby, funkcionáře či zaměstnance veřejné správy a pokud tyto osobní údaje současně vypovídají o jeho veřejné činnosti, úřední činnosti, funkčním či pracovním zařazení. Je tedy otázkou, zda v dané věci byly splněny tyto dvě základní podmínky, a požadované informace bylo možné poskytnout bez souhlasu subjektu údajů. Současně je třeba dodat, že zákonem stanovené podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li splněna jedna z nich, nelze požadované informace poskytnout. Dále je třeba mít na zřeteli, že dané ustanovení představuje výjimku z obecného pravidla, kterou je třeba vykládat restriktivně [srov. NOVÁK, D. *Zákon o ochraně osobních údajů a předpisy související* (č. 101/2000 Sb.). *Komentář*. Wolters Kluwer, Praha: 2014]. Dle stanoviska soudu je tak třeba i sporný pojem *zaměstnanec veřejné správy* v § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ vykládat restriktivně, jelikož příliš široký výklad tohoto pojmu by byl proti smyslu daného ustanovení.
26. Jádrem sporu v nyní posuzované věci je, zda se žalobcem požadované informace týkají zaměstnanců veřejné správy, resp. zda zaměstnance dopravního podniku lze považovat za zaměstnance veřejné správy. Právní předpisy České republiky nestanoví výslovně, koho lze považovat za zaměstnance veřejné správy, a koho již nikoli. Za zaměstnance veřejné správy lze však bezpochyby považovat zaměstnance, kteří jsou ve služebním poměru ke státu (dle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, dle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, dle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání) nebo pracovním poměru k územně samosprávnému celku (dle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednicích územních samosprávných celků). V obecné rovině lze konstatovat, že na zaměstnance veřejné správy jsou kladeny zvýšené nároky týkající se jejich odbornosti, profesionality, nestrannosti a loajality. Zaměstnancům veřejné správy je uložena povinnost mlčenlivosti a omezena jsou i některá jejich práva (například právo podnikat). Na druhou stranu tyto zvýšené nároky a povinnosti jsou vyváženy různorodými výhodami, například právem na plat a zejména platový postup či uzavírání pracovního vztahu v zásadě na dobu neurčitou. Zaměstnanci veřejné správy zpravidla nevystupují vůči veřejnosti v rovném postavení, nýbrž autoritativně, mohou jim ukládat povinnosti na základě zákona a tyto povinnosti mohou zákonem stanoveným způsobem i vynucovat.
27. Na druhou stranu pracovní vztah zaměstnanců dopravního podniku je ryze soukromoprávní. Jejich pracovní vztah není spojen se zvýšenými povinnostmi pramenícími z toho, že jsou zaměstnání právě u dopravního podniku (jako například u úředníků územně samosprávných celků), a není spojen ani s výhodami charakteristickými pro veřejné zaměstnance. Zaměstnanci dopravního podniku zároveň nejsou nadáni zvláštními pravomocemi, kterými disponují veřejní zaměstnanci, pokud vstupují ve styk s veřejností. Zaměstnanci dopravního podniku nemají zvláštní veřejnoprávní oprávnění k vynucování povinností ze strany cestujících, jelikož povaha vztahu cestující a provozovatel veřejné hromadné dopravy je soukromoprávní, a to i přestože zajišťování veřejné osobní hromadné dopravy lze považovat za veřejnou službu či službu veřejnosti. Vystupují-li zaměstnanci dopravního podniku v kontakt

s veřejností (cestujícími), činí tak v mezích soukromoprávního ujednání ve smyslu § 2550 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění rozhodném, v podobě přepravních řádů či smluvních přepravních podmínek. Soud si je vědom, že jejich limity jsou stanoveny v zákoně 266/1994 Sb., o drahách či v zákoně č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, to však nemění nic na povaze vztahu mezi zaměstnanci dopravního podniku, resp. provozovatelem veřejné hromadné osobní dopravy a cestujícími. Přestože dopravní podnik poskytuje veřejnou službu v podobě zajišťování osobní hromadné přepravy cestujících na území hlavního města Prahy a jeho jediným akcionářem je hlavní město Praha, postavení zaměstnanců dopravního podniku se zásadně liší od postavení *veřejných* zaměstnanců. Zdejší soud tudíž v dané věci zaměstnance dopravního podniku nepovažuje za zaměstnance veřejné správy ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ.

28. Soud na podporu uvedeného považuje za vhodné poukázat například i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval právním postavením revizora jakožto zaměstnance Plzeňských městských dopravních podniků, a. s. a v bodě [41] rozsudku došel k závěru, že revizor *není veřejným činitelem*, resp. úřední osobou, jenž by byl ze zákona nadán pravomocí kontrolovat identitu cestujícího a současně jako veřejný činitel veřejnoprávními prostředky vynucovat eventuální nesplnění povinností ze strany kontrolovaného cestujícího.
29. Soud tedy pro úplnost konstatuje, že zaměstnance dopravního podniku nepovažuje ani za veřejně činné osoby či funkcionáře veřejné správy dle § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ. Jelikož v dané věci nebyla splněna první podmínka pro aplikaci výjimky dle § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ, tj. žalobcem požadované osobní údaje se netýkají zákonem vypočtených kategorií subjektů údajů, považuje soud za nadbytečné zabývat se tím, zdali žalobcem požadované informace vypovídají o veřejné činnosti, úřední činnosti, funkčním či pracovním zařazení dotčených subjektů údajů.
30. Lze uzavřít, že v dané věci nebylo možné poskytnout žalobci bez souhlasu subjektů údajů požadované informace na základě výjimky zakotvené v § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ. Postup žalovaného, resp. dopravního podniku, který odmítl poskytnout žalobci požadované informace dle § 8a informačního zákona, tak soud považuje za správný a zcela v souladu s ZOOÚ.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

31. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, základními zásadami správního řízení a ustálenou judikaturou soudů, dále soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takové intenzity, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

Shodu s prvopisem potvrzuje

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje